ВЕСНЯНА КВІТОЧКА

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Понюхай, чим пахне!

перець

№ 8 (499). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1963

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

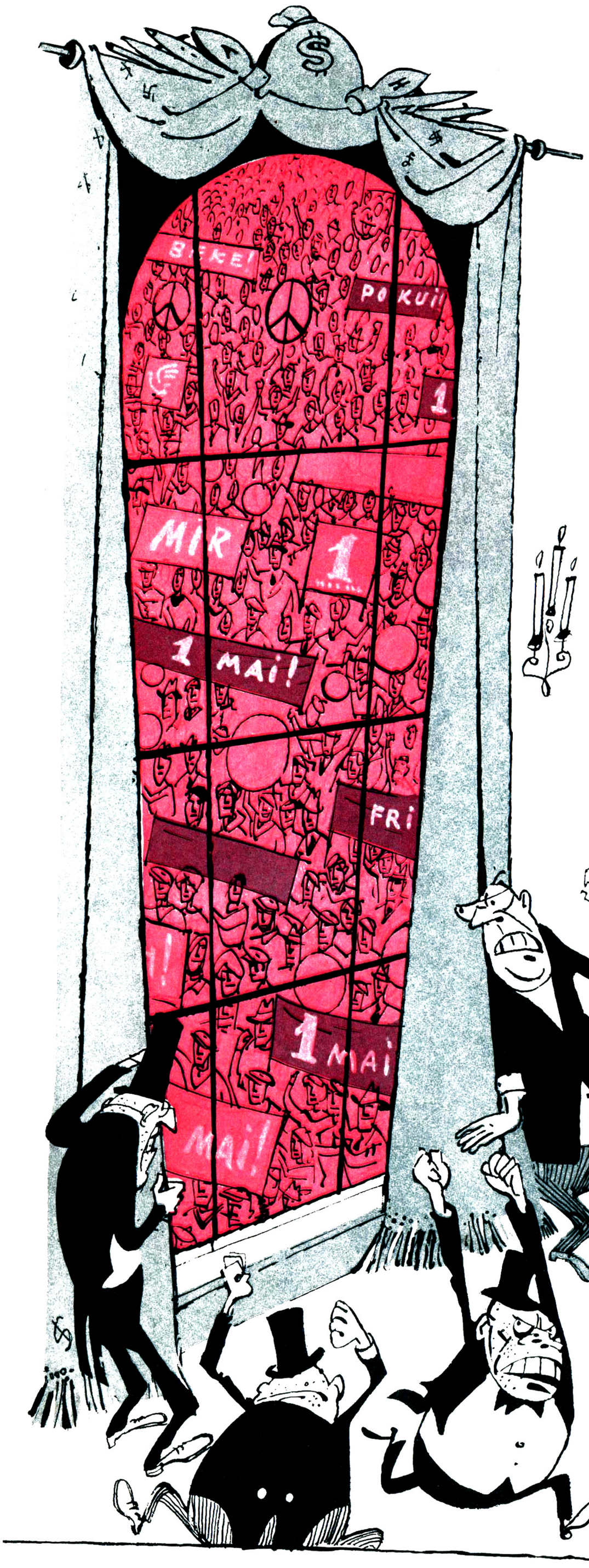

— Мільйони, проти яких мільйонери .

Травневі співаночки

Сяють ранки зелен-маєм,
Вся планета в кумачі...
Щиросердо вас вітаєм
З святом Травня, читачі!

На землі, на морі, всюди
На річках і в небесах
Роботящі наші люди
Роблять справжні чудеса.

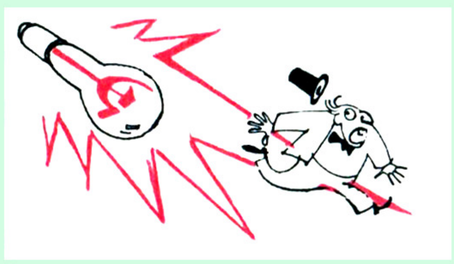

Та й під Київ славний скоро
Молоде підступить море,
І тоді Дніпро-ріка,
Скажуть, з моря витіка.

Ми чекаєм, що у маї
Всій планеті скаже ТАРС —
Як живе і почуває
Наш близький сусіда Марс.

Недалека вже та днина,
Та завітна, щасна мить,
Коли нашенська людина
Аж на Місяць полетить.

Маєм ми хліба безкраї,
Сталь, вугілля і руду —
Україна виступає
Завжди в першому ряду.

Чують клич її у Мінську,
І Сибір, і цілина,
Бо ж година українська
На увесь Союз луна.

Хочуть миру, хочуть згоди
Всі до одного народи,
Хочуть люди будувать,
А не землю плюндрувать.

Хочем ми перекувати
На орала всі мечі,
Генерали і солдати,
Щоб пішли у сіячі.

Ідуть хлопці і дівчата
Всіх країн, усяких рас,
Щоб науки в нас вивчати,
Щоб навчатись жити в нас!

Є у нас своя Програма,
І дорога в нас ясна —
В Комунізм завітний прямо
Простягається вона.

Хай горланять голосисті
Палії і реваншисти...
Можна їм поголосить
Й лікоть власний укусить.

Хай палає все ясніше
Сяйво нашої зорі,
Хай єднаються міцніше
Всіх країн пролетарі.

Знаєм ми, що з неба манна
Ще не падала ніде,
Тільки праця бездоганна
До комуни приведе.

А сміття з соціалізму
В Комунізм ніхто не візьме,
Надійде йому кінець,
Тут його і візьме грець!

Будьте ж, люди, здоровенькі
І великі і маленькі,
Зичим вам усім добра
І ні пуху, ні пера.

Хай луна в травневій зливі
Наша пісня голосна,
Будьте ж ви усі щасливі
І веселі, як весна!

ДО ПОДІЙ В ІРАКУ

Мал. Л. КАПЛАНА.

Соловей-розбійник.

Платіть, дядю Сем!

У канадській газеті «Українське слово» появилося нещодавно:

«З Флоріди до Куби відплив американський корабель «Ширлі Лайкс» з 7.310 тоннами харчових продуктів та медикаментів у рахунок відшкодування за втрати Куби під час спроби воєнної інтервенції організованих в США кубинських емігрантів навесні 1961 року».

Можна думати, що Білий дім десь чорніє від сорому. Ото дожилися американські імперіалісти, ото виставили себе на посміховище від Флоріди до Гавани! То ж пливе собі корабель під прапором Сполучених Штатів Америки, як наочне свідчення ляпаса революційної Куби антикубинській авантюрній політиці американського уряду. І коли б морські раки та вміли сміятися — господи святий, світе імперіалістичний, який гомеричний регіт котився б з хвилями.

— Звідки та куди пливе цей «Лайкс», батечку? — питаються в Нептуна морські русалки.

— З Сполучених Штатів, дівчатка, до ах як любимого в Пентагоні Фіделя Кастро.

— А чого він пливе до недруга в гості?

— Везе, бачите, хліб, рис, масло, тушонку та ліки для тих, що скандують на вільному острові: Куба — так, а янкі — ні!

— Нептунику любий! — плещуть з дива русалки хвостами.— А як же він прорвався крізь економічний бойкот Вашінгтона проти неслухняної Куби?

— Е, не прорвався, дівчата, мусили вже самі направити його. Це такий нефортунний бізнес підсунув Пентагон американському урядові в 1961 році... Зібрав він, бачите, та озброїв, та висадив кубинських безбатченків для розгрому на Кубі, а потім виміняв решткі недобитків у Фіделя Кастро на хліб та на ліки. Американський міняйло гикав, правда, при цьому, але й це бізнес.

— Ну і бізнес! — котилося хвилями.— Виміняли янкі шило на мотовило.

Екіпаж корабля теж мав що думати в цьому рейсі. Наприклад, що... гай-гай, як то змінилися часи для імперіалістів і колонізаторів у всьому світі! Колись бувало їхали вони канонерками на будь-який острів, де можна було насаджувати безкарно «цивілізацію» на рабській праці людей, грабежах та розбоях, лякали аборигенів гарматними залпами — і золотий бізнес в кишені.

А нині не те.

Спробували американські імперіалісти зробити колоніальний бізнес з Чан Кай-ші на Китаї — дістали дулю під носа.

Кинулись вони в кубинську авантюру — також дістали не бізнес, а дулю.

Невеселі діла в імперіалістів. Нерадісні в них перспективи. Хто запевнить, що такий же провал, як на Кубі в 1961 році, ще не чекає їх на Тайвані, в Сайгоні, у Південній Кореї і скрізь, куди вони совають свого битого носа?

Любиш, кажуть, кататись — люби й санки тягти.

Петро КОЗЛАНЮК.

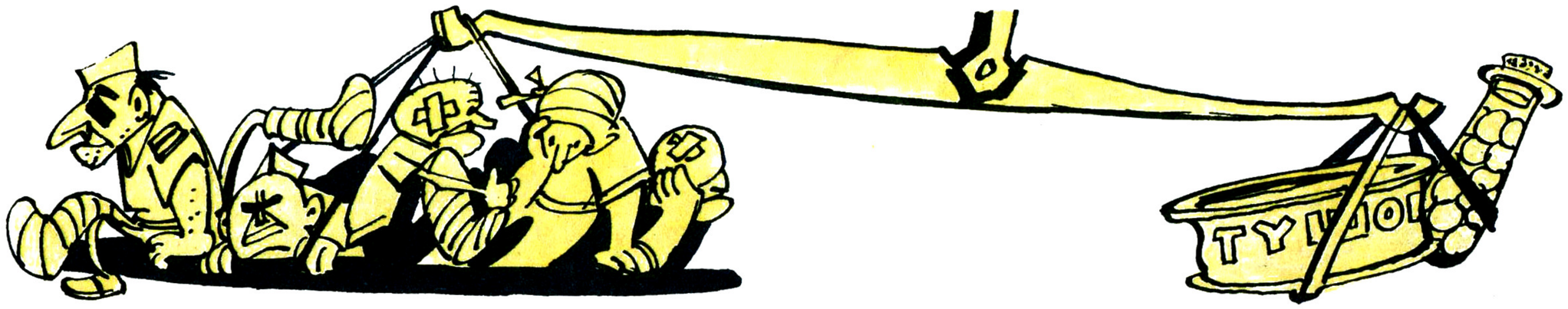

МІЖНАРОДНА СПРАВА

Свою біографію Семен Хомич Ковров складав потроху під різними широтами та меридіанами. А коли його голова стала схожою на глобус, а обличчя на карту корабельного синоптика, він вийшов на пенсію. Але старого тягло до солоного вітру та солоного слівця. От він і влаштувався сторожем у порту. Словом, тепер це був такий собі відставний морський вовк, якого не боялися навіть діти. Звичайний морський дідок.

От тільки прізвисько у нього було й справді незвичайне — «Міжнародна справа». Хомич удавано журився:

— Усе життя ніхто не дражнив, а на старість заробив. На рею того шибайголову, що приліпив мені прізвисько!

А історія прізвиська була й справді цікава.

Серпневого дня дружині старого минув шостий десяток. Після чергування Хомич купив іменинниці велику коробку «Першотравневих». Тут уже стара неодмінно почастує його варениками. Ну, й без «маленької», ясно, не обійтися. Задоволено посміхаючись, він простував додому.

Аж раптом:

— Діду Семе-е-ене!

А за рукав його вже смикав сусідський хлопчисько Васько.

— Що це за паніка на шкотах?— пробурчав старий.

— Діду! Рятуйте негрів! Вони тут заблудилися!

Василько був певен, що сигнал «сос» передав адресатові. Дід любив втулити в розмову закордонні слівця «ол-райт» або «о-кей». От хлопчина й вирішив, що дід легко порозуміється з неграми. Він тягнув старого за рукав і на ходу пояснював малюкам, які з обох боків ескортували старого флагмана:

— Семен Хомич знає по-їхньому. Усе буде ол-райт!

Але дід, видно, не був так переконаний, як Васько.

— Пусти, чортеня! — відбивався він од хлопця. Але той міцно взяв старого на абордаж. — Чого вас тільки у школі вчать? Ви що, самі не можете з неграми поговорити?

— Ми, діду, німецький вчимо. А то б враз поговорили...

Ескорт урочисто наблизився до гуртка негрів і салютував двадцять одним залпом привітань.

Побачивши Хомича, негри зраділи:

— Камрад, камрад!.. — залопотіли вони.

Хомич напружено прислухався і взяв на пеленг два зрозумілих слова: «порт» і «лайнер».

— О-кей! — сказав він. — Порт, значить, шукаєте? Ол-райт!

— Ієс, ієс, порт! — радісно підтвердили негри.

— Зараз зробимо. Ану, Васько, паняй до міліціонера!

Міліціонер підійшов, ввічливо козирнув.

— Отут іноземці блукають, — пояснив йому Хомич. — Треба допомогти їм дістатися до порту.

— Єсть, зараз проведу! — знову козирнув міліціонер.

— Що значить проведу? — обурився дід. — Ти марку нашу держи! Машину зупинити не можемо чи що?

— Єсть, держать! — весело погодився міліціонер і зупинив полуторку.

— Ти що, на грузовику їх везти хочеш? — гарячкував старий. — Це тобі не буржуї! Тих хоч на самоскиді вози... Зупиняй «Волгу». Думати треба! Тут міжнародна солідарність, а він — полуторку!

— Ви мені, діду, міжнародних оглядів не читайте! — образився постовий. — Я хотів одвезти їх якшвидше, от і зупинив першу ж машину...

«Волгу» довго чекати не довелося.

— Ну, от, а то полуторка, — поблажливо мовив Хомич і, зробивши широкий запрошувальний жест рукою, показав іноземцям на машину: мовляв, сідайте.

Ті збуджено загомоніли і почали шарити по кишенях.

Нарешті, один з них витяг авторучку з блискучим держачком і сунув її Хомичу.

— Презент, презент, — говорив при цьому негр.

Видно було, що Хомич вагається. Тим часом негри сіли у «Волгу».

— Ет, що тут думати, — видихнув Хомич і витяг «Першотравневі». — Не годиться нам відставати у міжнародних справах! Ось вам презент від старого морського вовка. Їжте на здоров'ячко!

Негри взяли цукерки і знову довго і міцно тиснули дідову руку і щось гаряче говорили, тикаючи пальцями собі у груди. Старий тільки й зрозумів з усього сказаного «камрад» та «пролетаріат».

— Так, так, усі пролетарі камради, — відповідав дід.

Коли машина зникла за рогом, Хомич витяг авторучку й сказав:

— От тобі й презент! Буде мені від старої на горіхи. А що я мав робити? Справа ж — міжнародна...

І старий пішов до іменинниці. Очі його хитро мружилися. Видно, він не дуже вірив у «горіхи».

Петро ГУЦАЛ.

perec-ua.
perec-ua.

Як тричого, то до БОГА

— Що? В газетах лають? Треба піти. Значить, класний фільм. У нас лають,— значить, там хвалять. Там теж не дураки сидять. Там, брат ти мой, теж знають толк в мистецтві. Культура, традиції, брат ти мой! Як фільм? Та-а... Переживательний. Не так щоб так, але дуже. Ми ще до таких фільмів не доросли, а там хвалять. Там знають, що хвалити і за що хвалити. Я маю індивідуальний підхід до цього фільму, і ви мою індивідуальність не чіпайте. Да-да-да. Не ті часи.

Пора, брат ти мой, вчитися шанувати індивідуальність. У них як? У них, брат ти мой, все це дуже просто. Захотів з президентом про те, про се побалакати — валяй прямо в кабінет. Да-да-да. Без всякого бюрократизму. Заходиш: привіт-привіт, тут тобі кава, тут тобі коктейль, ноги на стіл і розмовляй хоч до вечора. Да. Мені один розповідав. Там це запросто.

От про коктейль згадав і самому випити захотілося. Підемо. Тільки хіба у нас коктейль? Помиї. От там коктейль, так коктейль. П'єш і хочеться. Я сам, правда, не пив, мені один розповідав. Коньяки, арманьяки. Нам коньяку. Алло, гарсон... Ви не гарсон? Ол-райт. Хай буде не гарсон, аби коньяк. Бачив? Він не гарсон. Він офіціант. А там, брат ти мой, всі гарсони. Там порядок. Це називається кафе. Харчевня це, а не кафе. От у них — кафе. Да-а...

Картинок понавішували. Допотопні картинки. От у них картинки в кафе. Клас! Тут тобі сюрреалізм, тут тобі ташизм, тут тобі... Всякі є. Мені один показував, в їхньому журналі надруковані. Там, брат ти мой, треба мати голову на плечах, щоб розібратися, що намальовано. Там, брат ти мой, таке намальовано, що ой-йой-ой. Здорово намальовано. А може, я хочу саме такого живопису! Може, моя індивідуальність саме такого живопису вимагає! Може, в мене душа горить!..

Хелло, бой... Ви не бой? Все одно. Ще по двісті коньяку. Бачив? Він не бой. А там, у них, всі, брат ти мой, бої. Там порядок. О, музика заграла. Ха! Хіба це музика? Це якийсь похоронний марш, а не музика. От у них музика! Мені один подарував пластинку. Да-да-да. У-у-у, брат ти мой, музика! Волосся дибки, по черепу наче молотом гуп-гуп, по шкірі наче шкрябачкою дер-дер, м-м-м! Мрія! А може, моїй індивідуальності саме такої музики не вистачає!

Індивідуальність, брат ти мой, велика штука. Давай, брат, вип'ємо за індивідуальність. Хеллоу, стюард! Ви не стюард? Все одно. Нам ще по сто п'ятдесят. Досить? Не досить, не досить, я сам знаю, коли досить.

Бачиш, він не стюард! А там всі стюарди, і т-там н-ніколи не досить. Кафе... А може, я в цьому кафе вірша захочу написати... Раптом моїй індивідуальності захочеться. У них порядок. Захотів вірша написати, гукнув боя чи гарсона, він тобі чорнильний прибор пре, папір — пиши. І які вірші, брат ти мой, пишуть, які вірші! Мені один розповідав... Хіба у нас є такі вірші? Да-а. Ну, будьмо. С-скільки з нас? Н-на... Р-решту візьми собі. Н-на чай. Н-не хочеш? Як хочеш. А т-там всі беруть. К-культура. Як ми п-підемо? А о-отак-о навпростець. Що? Автобуси, т-трамваї. Ч-чхать моя ін-ди-ди-ди-відуальність хотіла на них. Я так і піду. П-подумаєш! З одного боку к-кусок з-залізяки, а з другого ін-ди-ди-ди-відуальність. Я п-пішов...

. . . . . .

Ой... ой... ой. Де я? У швидкій допомозі? Ой, що ж це таке? Ой, ой, ой. Перелом? Доктор, доктор! Давайте рентген! Давайте шини, пеніциліни!.. Гіпс давайте!.. Та швидше повертайтеся. Що це вам — капіталізм?.. У нас, слава богу, соціалізм, у нас, слава богу, кожен трудящий має право на безплатне лікування. Це вам не в Америці. Швидше, швидше. У-у-у, гарсони нещасні!..

Микола БІЛКУН.

ТЕЖ НЕ ЛИКОМ ШИТІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

Середняцька арифметика.

ДО 80-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

ДЕМ'ЯН БЄДНИЙ

(З НОВИХ ПЕРЕКЛАДІВ)

Дружній шарж КУКРИНІКСИ. 1932 р.

„ДИВО“

«Андрюха — столяр... во! Андрюха — спец!
Мастак!»
Кого б не слухав ти — малого чи старого —
Знай, хвалять всі Андрюху того.
Захвалений всіма був бідний хлопець так,
Що став, як очманілий.

«Заждіть, — викрикує, — здивую світ
я білий!
На біса цей верстак?
Плював я на рубанки!
Одну сокиру дай
І я таку штукенцію вам сотворю з болванки,
Що ахне весь наш край!
Сама — сапати і полоть,
Сама — могтиме і косить, і молотить,
і віять,
І хліб змолоть!»

Андрюха здря язик не чеше,
Не губить час, не бреше:
Скінчив оте казать —
Сокиру в руки хвать
І вже колоду теше!
В дворі народу сот із п'ять.
Всяк хоче першим бачить те велике диво.
А той сокирою орудує сміливо;
Хоч пара з нього йде, та здасться він хіба?
Летять тріски з-під рук до самого
підмурка...
Кінчив, і ахнуло село: «Ганьба!
З колоди ж вийшла... цурка!»

Письменник часом теж: він діло б знав своє —
Так ні, про нього лиш гучні промови чеше!
А взявся за перо — дивись, ну, так і є:
Андрюха цурку теше!

СИЛУЯН

Злий Силуян бурмоче стиха:
«Тьху, неприкаяна пора!
Як сплохував народ: ні одного двора,
Де б не було огріха.

Куди не ткнись — злидар кругом один:
Ні хліба, ні тварин.
Де конячина є, то — шкапа одноока.
На все село хоча б один добрячий кінь!
Хоч вішайся, така тобі морока:
Розор — куди не кинь.
Бідак сумний лив сльози майже градом.
І за чужих коней? Так, так!
Бо цей лайдак
Був... конокрадом!

КОЛЕСО І КІНЬ

У возі колесо прежалібно скрипіло.
«Мій друже, — кінь, що ледь чвалав,
Дивуючись, у нього запитав, —
У чому діло?
Що означає скарга ця твоя?
Вантаж-бо весь везеш не ти, а я!»

Так, дехто теж: скорботноликий,
Понятий шанолюбством злим —
Скрипить про подвиг про великий,
Старанням хвалячись... чужим.

„ХРИСТОС ВОСКРЕС“

У батюшки Іпата
Водились грошенята.
Звичайно, дива тут нема, це не секрет:
Піп намолив собі монет!
Одначе ж бо, коли забули люди бога
І стали скрині витрясать у багачів,
Взяла попа тривога:
«Відкриють, іроди, мій ларчик без ключів!»
Щоб все своє добро сховати найвірніше,
Піп вибрав нічку потемніше
І перетяг з грошима лар
В олтар.
І напис вивів почерком умілим:
«Сей лар — з Христовим тілом!»
Та хитрий паламар,
Так само «по секрету»,
Майстерно виудивши звідти всю монету,
Додав до напису: «Нєсть божих тут тілес:
Христос воскрес!»
Що паламар шахрай — на тому б я й
спинився,
Жмикрут у злодія потяг — то хто ж тут
винуват?
Та я боюсь, щоб піп Іпат
Із горя не вдавився.

ПАНАМ НАКЛЕПНИКАМ ІЗ БУРЖУАЗНИХ ГАЗЕТ

Без краплі сорому, пани,
Старайтесь, брехуни! Старайтесь, брехуни!
Хороші ви, мовляв, а ми вже і не люди.
Готуйте проти нас новий удар важкий,
Щоб люто заздрили умілості такій
Ті, що нас зрадили — раніше вас — Іуди.
Ті продали за копійки нас, за книші,
З усіх боків ішовши на підлоту.
Та ви... ви спритніші! Великі бариші
Вас ждуть за каїнську роботу!

З російської переклав
Степан ОЛІЙНИК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

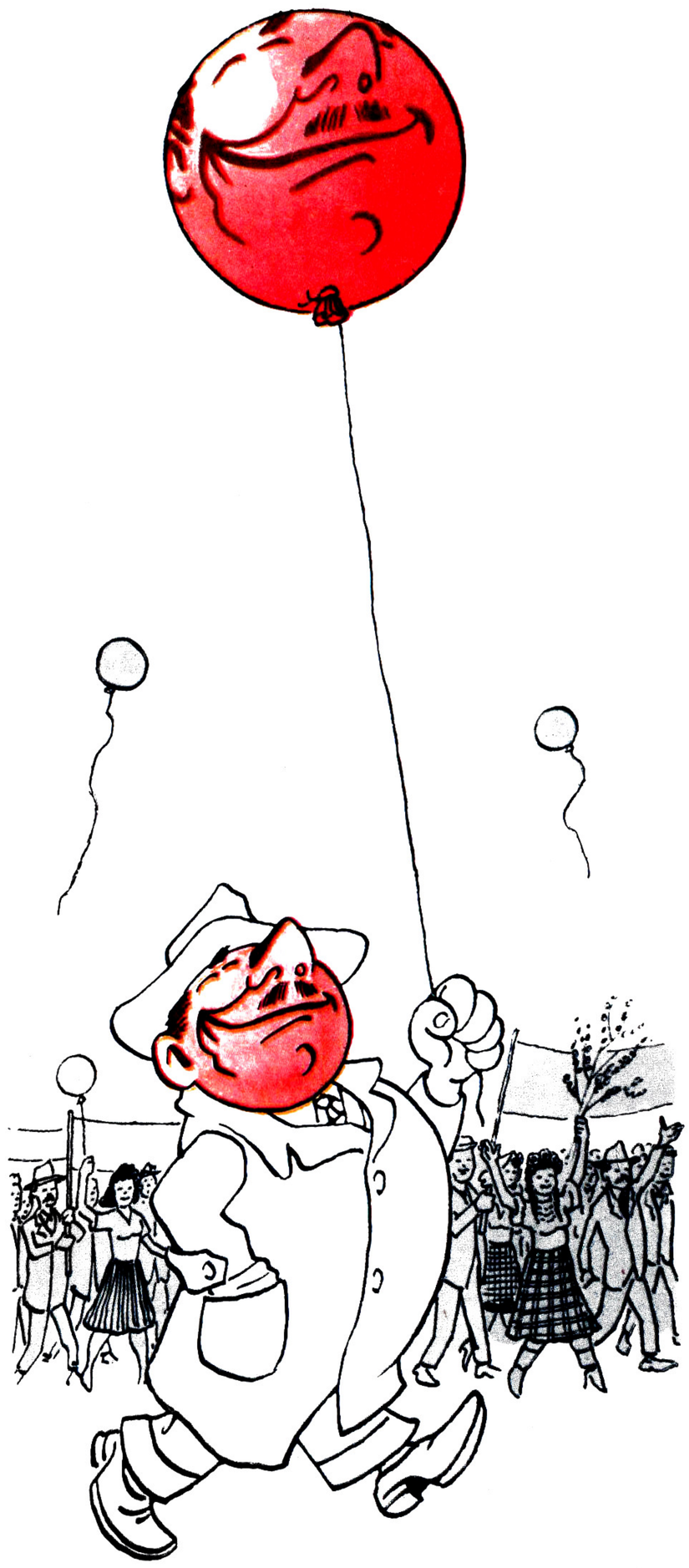

Товариш Самозакоханий на демонстрації.

КРИТИК І МІНІСТР

— Що ви скажете про нову повість Збислава Шпроти? — запитав міністр.

— Нову повість Шпроти я вважаю непоганою, пане міністр, — відповів критик.

Міністр покрутив головою.

— Я хотів сказати, до певної міри непоганою, — виправився критик.

Міністр покрутив головою.

— До певної міри непогана — це, значить, цікава лише для невеликої групи дорослих інтелектуалістів.

Міністр покрутив головою.

— Я не так висловився, скоріше для людей з невибагливим смаком.

Міністр покрутив головою.

— Одверто кажучи, це погана повість, пане міністр.

Міністр покрутив головою.

— Але цілком відкидати її не можна.

Міністр покрутив головою.

— Страшенно незручний цей комірець! — сказав він.

Стефанія ГРОДЗЕНСЬКА.
Переклад з польської
Г. БУРГАНСЬКОГО.

МИКИТА ПОСМІТЮХ

У ТРЕТЬОМУ бараці дев'ятого блоку табору для переміщених осіб чи то в Мюнхені, чи в Міттенвальді, чи в Ное Ульмі відбувалась прощальна вечірка для Микити Посмітюха, який одержав дозвіл виїхати до Канади.

Іли-пили, пісень співали, тости виголошували... На вечірці заводієм була Варвара Підпенька, бо ж це в її кімнаті зібралася націоналістична еліта, щоб гідно попрощати свого колегу — Микиту Посмітюха. Як господиня імпрези, Варвара розсілася аж на двох табуретках. Був на трапезі і пан Фуфайка.

У своїй пафосній промові Варвара вихваляла Америку і дуже жалувала, що Посмітюх їде до Канади, бо коли б їхав до Америки, то вона передала б ним для пані Рузвельтихи подарунок за те, що заступається за дипістих.

Продовжуючи свою промову, Варвара говорила:

— Я довго думала-міркувала, як би то віддячитись їй за її людяність та золоте серце, і, врешті, ось що придумала, подивіться: вишила гладдю на льняному полотні нашу українську сорочку, з надтичкою, саме раз буде на її зріст, та й оцю хвартушину з крайкою, та й ще до того всього вимережила хустинку... Все те хотілося б мені власними руками скласти їй в подарунок, так що ж, коли нас до Америки не беруть.

...Отак, то за сим, то за тим, і прощальний бенкет на честь пана Микити Посмітюха, переплітаний культурною гутіркою, а далі щиропатріотичними піснями, протягнувся далеко поза північ. І це справді якийсь фатальний збіг обставин, що вечірка, яка весь час стояла на такому товариському ступені, на другий день вранці знайшла свій епілог на станиці таборової поліції...

Бо, власне, на другий день вранці, коли пані Варвара ліквідувала рештки вчорашнього прийняття й приводила до порядку кімнату, виявилося, що з куфра канув, як камінь у воду, комплект народної ноші, призначений в дарунок пані Рузвельт, а на додаток пропав зі стола будильник марки «Докса».

— Харцизи! Недолюдки! — ремствувала пані Варвара, а її голосок розходився по всіх залах і коридорах.— Зроби їм бал, дай їм їсти-пити, а вони за те останню вереньку з-під тебе витягнуть! Та коли б хоч знаття, котрий гаспид так важко мене скривдив: цей Посмітюх чи тая Фуфайка?..

Як у всіх сумнівних випадках, так і тепер став пані Варварі в пригоді неоціненний Влодзьо-сирітка. Вийшло наяву, що завжди кмітливий і бистрий пластун не лише гриз «канапки» та липив поштові марки, але вряди-годи — позирав на деякі підозрілі рухи гостей, і в одному моменті запримітив, як свіжоспечений канадець в самому розгарі політичної дискусії всунув щось крадьки за пазуху, яка потім сильно була «віддулася»...

— Так, це він бухнув стрій і будильник! — загомоніла пані Варвара і, не гаючи часу, підняла відповідні кроки.

Зміщена стежа таборової поліції затримала пана Посмітюха саме в той зворушливий момент, коли він, зі сльозами в очах, розціловувався з друзями та знайомими і вантажив на самохід свої скитальські статки.

— Хвилинка! — службово підняв руку комендант поліції.— Ану, дозвольте нам, пане Посмітюх, ще раз, на прощання, заглянути до ваших валізок.

Очевидно, на таке диктум пан Посмітюх спалахнув святим обуренням:

— Панове, ніби що це за гранда? Звідки на мене впало таке погане підозріння?! Справді, так тільки може зробити українська поліція! Неповинно напастувати чоловіка в такій драматичній хвилині, коли він навіки-вічні покидає рідний табір, їде в світ за очі, далеко від неньки-України...

Та тоді, серед такої напруженої ситуації, раптом в одній валізі так щось затріщало, що налякані поліцаї повідскакували на боки!

— Прошу пані! Наш будильник дзвонить! — тріумфально зарепетував Влодзьо-сирітка, а пані Варвара з радості мало трохи не обімліла.

— Еге ж, не мала зараза, коли дзвонити, аж тепер...— зрезигновано махнув рукою пан Микита Посмітюх і вже навіть не пробував протестувати, коли поліцисти вивантажили з автомобіля його багаж і понесли на станицю.

А там, звичайна річ, в одній з валізок знайшовся не тільки будильник, але й сорочка з надтичкою, і хвартушок з крайкою, і мережана хусточка. Пан Посмітюх притомно тлумачився під час переслухування, що він хотів зробити прислугу пані Варварі і взяв ці речі з собою до Канади, щоб їх потім по-сусідству передати в подарунок пані Рузвельт. Не вмів лише якось пояснити, кому був призначений в подарунок будильник марки «Докса»...

ЦИВІЛІЗАТОР

ПІСЛЯ того, як різні американські комісії пересіяли дипістів через свої скринінги, один український буржуазний націоналіст з своєю сім'єю і майбутнім зятем магістром Булькою опинився в Південній Америці — не то в Уругваї, не то в Парагваї чи, може, аж в Патагонії.

Звідти він написав своєму другові, що залишився в таборі для переміщених осіб, листа, в якому розповів про своє життя-буття на новому поселенні.

У цьому листі, між іншим, він писав:

«Питаєш, чи варто сюди їхати? Раджу тобі по щирості — їдь! Але, на милий біг, не забудь привезти мені мідяної рурки і, по змозі, якнайбільше порожніх бляшанок із консервів! Бачиш, тут у нас, в Патагонії, чи як її там, вдосталь всякого добра, цілі могили хлібних овочів, бананів, кокосів і всяких інших ананасів, вони валяються, гниють і йдуть внівець, бо місцева людність стоїть ще на низькому культурному ступні і не вміє використати як слід природних багатств країни. Ми обидва з моїм майбутнім зятем, паном магістром Булькою, йдучи слідами всіх визначних піонерів поступу і цивілізації, уважаємо справою нашої честі просвітити незрячих тубільців і тому хочемо конче навчити їх робити самогон. Я вже придбав усе потрібне — котел, бочки, черпак, жінки зроблять закваску, але як роздобути в цьому пралісі мідяну рурку?.. Як ти мені її привезеш, так із два метри, то тим самим посунеш нашу цивілізаційну місію на двісті кілометрів наперед.

А з тими бляшаними коробками така справа: тутешні уродженці, індіяни, караїби, чи як їх там звати, це народ вельми шикарний, що незвичайно любується у всяких прикрасах та оздобах.

Всі елегантні пані і панове залюбки перетикають собі носи трицалевими цвяхами, а на вуха, губи і бороди насилюють металеві кільця, вістря з риби і тим подібну галантерею. Ми обидва з моїм майбутнім зятем, паном магістром Булькою, повели між ними роз'яснювальну роботу і в короткому часі переконали їх, що всі їхні оздоби йдуть у розріз із духом нової моди і що згідно з модерними фасонами найкраща прикраса — це кольорова бляшка з американської консерви!

І справді, у нас тепер бляшанка з консерви — це найновіший крик моди, чар елеганції! Місцеві красуні і їх приклонники день і ніч облягають нашу адибу, благають порожніх бляшанок, а взаміну таскають нам до хати оберемки артикулів широкого вжитку, як от м'ясиво, шкури, борошно, рибу. Особливим попитом втішаються коробки з сардинок по 6 унцій, бо їх жіноцтво насилює на вуха — нібито такі сережки. Натомість тутешні джентльмени носять однолітрові бляшані банки з джусу, ніби циліндри, тільки що без кришів. А вже намиста із старих, заржавілих «жилеток», то йдуть, просто, на вагу золота. Ти, милий брате, лише збирай та магазинуй таке барахло, а як прийде тобі пора їхати за море, то бери хоч з половину корабля, зробиш кокосовий інтерес! А чого будемо церемонитись, треба чарувати темну масу, минулися ті часи, коли то всякі чужі п'явки, гицлі і дурисвіти сиділи на спині нашому бідному дядькові, наживалися його працею, ще й глумилися з нього і кілки на голові йому тесали. Тепер ми відіб'ємо собі нашу національну кривду хоч би на караїбах!

Жду на тебе, на мідяну рурку і на порожні бляшанки!»

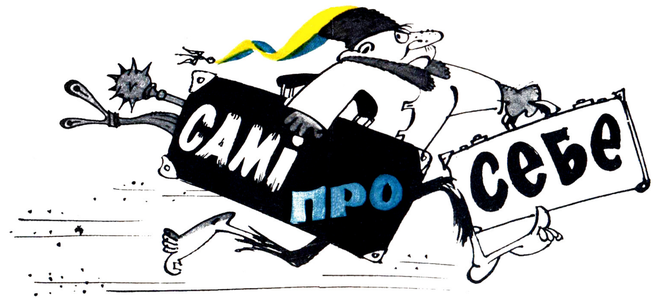

Канадський українець Юхим Шрубка прислав нам з Вінніпега рукопис збірки «Самі про себе».

Тутешня націоналістична скитальщина, — пише Ю. Шрубка в листі до редакції, — величає себе «елітою української нації». Що насправді являє собою ця продажна трухлявка-еліта», добре видно з творів, що я вам їх надсилаю. Всі ці твори належать перу самих націоналістів, що друкувалися в тутешніх газетах та видавалися окремими книжечками. Було б добре, якби «Перець» видав їх у своїй бібліотечці, щоб мої земляки на Радянській Україні мали собі уяву, що воно за «еліта», чим вона займається та як поживає. Як будете видавати, то збірці можна дати назву: «У власному дзеркалі» або «Самі про себе».

У цьому номері «Перця» друкуємо кілька речей з присланої Ю. Шрубкою збірки.

ЖИВОПИСНИЙ ШЕДЕВР

УКРАЇНСЬКА націоналістична спільнота в Сполучених Штатах Америки багата не тільки літераторами. Вона має чимало і живописців — пейзажистів, портретистів, мариністів, баталістів і натюр-мортистів. Одним словом — художників усіх жанрів.

Час до часу ці художники влаштовують виставки, на яких демонструють свої твори — різну мазню, якої не тільки глядачі, але й вони самі не розуміють.

Ось на такій одній виставці люди оглядали картину — «Українська хата». Вони робили зауваження до димаря, намальованої на тополі гави, яка мала зображувати полтавського соловейка, що тримав у дзьобику скрипковий ключ, як доказ, що він виводить свої трелі.

Викликала суперечку у глядачів і картина «Буря на Дніпрі». На цій картині художник намалював козака з довжелезним пальцем і одною короткою ногою, з прилизаним чубом, хоч шаліла скажена буря.

Але ось глядачі опинились у відділі модерного мистецтва.

Ціле вікно завішано модерною картиною. Чорне, біле, покраплене болотяним.

Згуртувалися навколо дорослі, молоді, малі.

Дівчина з червоним бантом вперед пробилася — до самої картини. Мамуся тягне її назад.

— Іди звідти, Ганусю.

— Не хочу.

— Іди в куток гратися. Не дивися на це чорне. Це з ріжками. Ще вночі присниться.

— Я не боюся.

Став гурт відгадувати назву:

— На вербі росте трактор.

— Ні, кістки танцюють рок-н-ролл.

— А мені вважається, що мавпа роздирає тигра. Ось тигр, а ось нібито мавпа.

— Тут все помішано. Він напевно малював ногами.

— Не може бути, пані. Цей закрут ногою не намалюєш. Хіба нога добре натренована.

Хтось піддав думку, що картина неправильно висить, тому ніхто нічого путнього на ній не може розібрати.

— Ну так, те, що вгорі,— донизу!

— Пробуйте догори ногами.

— Або навкосяка.

Крутять-вертять.. І сяк, і так!

— Тепер той самий трактор видко. Лише не на вербі, а на котячому хвості.

— А так вже мавпа не роздирає, а на скрипці грає.

— Ганусю, кажу тобі, іди сюди. І не дивися. Не перевертайте так картину, панство, бо виходить щось шалене, ненормальне — гола жінка. Акт. Ганусю, іди сюди.

— Який там акт, шановна пані. Загляньте у каталог — це «Проліски зимою».

Як люди не шукали — і сліду пролісок там не могли знайти.

Правда, дехто облюбував одну чи другу картину і бажав собі купити для вдекорування квартири.

Але були і такі, що не картини їм подобались, лише рамки.

Одна жінка на тій виставці звернулась до чоловіка:

— Купуй оту!

— Та же двадцять п'ять доларів. І вона тобі не дуже то й подобається.

— Там рамка — розкіш. Любо глянути. Викинемо картину і вставимо нашу весільну фотографію. Купуй!

— Та хай вже буде. Але більше з тобою по виставках не ходжу. Ти завжди до чогось цінного причепишся.

МАГІСТР СВИНСЬКИЙ

В КІМНАТІ барака, що знаходився в одному з австрійських таборів для переміщених осіб, де збиралась націоналістична «еліта», біля стола сидів інженер Доларник і читав вголос газету про те, що Нікарагуа погодилася взяти аж два мільйони українців-дипістів.

Прочитавши це повідомлення, Доларник звернувся до свого співлокатора Омелька з запитанням:

— І що ви на це скажете? Правда, треба їхати?

Омелько байдуже відповів:

— Та воно б треба...

І коли вони так розмовляли, до кімнати бурею урвалась пані Язичківська, яка підтвердила цю новину. Правда, вона сказала, що треба буде дати 100 шилінгів на видатки, якщо він хоче бути занесений у список бажаючих емігрувати до Нікарагуа.

Але Доларник заявив, що 100 шилінгів абсолютно задорого!

Язичківська тут же його перебила:

— Не скупіться... Що вам? Продасте трохи сахарину і будете мати 100 шилінгів.

Однак Язичківська не вспіла добити торгу з Доларником, бо до кімнати влетів стривожений редактор Тремтій і таки з порога почав:

— Який жах! Треба негайно звідси тікати, бо завтра буде пізно. Американські військові фахівці підрахували, що совєти можуть за два тижні зайняти всю Європу... Хоч чортові на роги — аби тільки їхати.

Доларник і Язичківська втихомирили і заспокоїли його, повідомивши, що Нікарагуа погодилася взяти аж два мільйони українських дипістів. Почувши таку вістку, редактор Тремтій з радості аж прояснів, бо ж йому усміхалась перспектива. Він сказав:

— Чудово! Коли два мільйони, то я зможу знову випускати свою газету «Загумінковий вісник».

Нараз у двері хтось постукав. Його попросили до середини. Поріг переступила людина в окулярах і з портфелем під пахвою. Це ж і був сам пан магістр Свинський, той, що записував охочих їхати до Нікарагуа, за що брав по 100 шилінгів від особи.

Він розсівся на лавці і розкрив свій портфель.

— Панове,— заговорив він,— я зайшов до вас, щоб поділитися приємними вістками: Нікарагуа приймає два мільйони українських дипістів. Український комітет у Нікарагуа хотів вислати спеціального консула до Європи для вербування робітників. Але мій швагер, який займає там відповідальне становище і є, так би мовити, дорадником міністра-президента цілої держави, настояв на тому, щоб консульські уповноваження передати магістрові Свинському, себто мені. І ось, панове, я вже отримав ці уповноваження.

І тут же зразу приступив до діла:

— Гм... гм... Мої шановні панове, хто з вас бажає записатися до виїзду?

Записались інженер Доларник і редактор Тремтій — і тут же дали йому по 100 шилінгів внесового. Язичківська, хоч і виявила бажання поїхати до Нікарагуа, не зареєструвалась і, розуміється, не дала 100 шилінгів.

До кімнати увійшов Паскаренко — той, що Свинському продавав коньяк. Доларникові скуповував долари, торгував жіночими пальтами, дитячими візочками, оселедцями, милом, панчохами, яблуками, цитринами — одним словом, усім, кому що треба було. Він вже попередньо був записався до Нікарагуа, хоч, правда, хотів був заплатити Свинському трохи грішми, трохи яблуками та оселедцями, але той не прийняв, бо волів готівку.

Через деякий час до цієї компанії приєдналась стара емігрантка з... Малоросії: баронеса Едельгунд. Вона, хоч і не українка, але, походячи з Малоросії, «тоже имела право ехать за океан» — до Нікарагуа — на українську квоту. Свинський, не маючи заперечень від присутніх, вніс баронесу у свій список і, розуміється, взяв 100 шилінгів.

Записався, кінець кінців, і Омелько до виїзду в Нікарагуа.

* * *

До «кабінету» Свинського увійшли Доларник і Тремтій. Магістр, що покликав їх до себе, заявив:

— Вчора я отримав нову інструкцію. Кількість фахів, потрібних для Нікарагуа, сильно обмежена. Потрібні лише пастухи свиней, коминярі, або, як ще їх називають, сажотруси, замітальники вулиць, водовози і робітники для направи каналізації. Отже, панове, якщо ви хочете їхати, ви мусите зареєструватися вдруге.

Що ж було робити редакторові Тремтієві? Рад не рад — він записався замітальником вулиць. Доларник без довшої надуми записався фахівцем каналізації. Розуміється, нова реєстрація вимагала нової оплати внесового — по 100 шилінгів від чоловіка. Тремтій і Доларник, хоч як їм не було тяжко, виклали на стіл по 100 шилінгів, бо ж їм хотілось чимскоріше виїхати, щоб не попасти до рук більшовиків.

Не скінчилася ще трансакція з Тремтієм і Доларником, як до «кабінету» Свинського ввійшла баронеса Едельгунд, яка зажадала звороту грошей, бо ж хотіла виїхати в транспорті російських білогвардійців, які також дістали дозвіл на виїзд до Нікарагуа. Свинський похвалив її за те, що вона хоче їхати з своїми людьми, але, на жаль, не може їй повернути гроші, бо ж їх вже вислав до нікарагуанського посла в... Женеві. Потім він додав:

— Крім того, мені дуже добре відомо, що дозвіл на виїзд росіян увійде в силу за 3—4 роки. Отже, евентуальні консеквенції, що винринають на маргінесі цієї квестії, не принесуть вам бажаної сатисфакції.

Лише така «високомудра» мова переконала баронесу, що їй нема потреби чекати на російський транспорт, але ліпше наново зареєструватись на виїзд разом з українцями, тим разом прибиральницею. За нову реєстрацію, звичайно, вона мусить знову внести 100 шилінгів.

Але в баронеси не виявилось грошей. І тут Свинський їй допоміг: порадив заставити йому перстень — він за неї внесе 100 шилінгів внесового. Для баронеси не залишилось іншого виходу: вона зняла з пальця перстень і передала магістрові, прохаючи його не загубити, бо ж це «фамільний перстень баронів Едельгунд».

Свинський, кладучи перстень в кишеню, сказав:

— Як можна, пані!

Насильно записав Свинський і Язичківську до виїзду і взяв з неї 100 шилінгів.

Коли закінчилась пононва реєстрація, мав відбутися лікарський перегляд тих, що хотіли їхати до Нікарагуа. Перегляд мав переводити лікар-німець — Рицинус. Але по суті він не був ні німцем, ні лікарем, а підставною особою, якому Свинський заплатив 200 шилінгів за цю гру.

* * *

У своїй кімнаті дипістського барака Доларник підраховував своє майно, яке він збирався повезти із собою до Нікарагуа: фотоапарат «Ляйка», 400 американських доларів, перстень з діамантом, перстень з рубіном, годинник «Штопор», радіо «Філіпс», 30 тисяч австрійських шилінгів. Він також розробляв свої плани в Нікарагуа: набуде там ферму, Омелько, як колишній куркуль, працюватиме в нього на землі, редактор Тремтій, який колись писав у своїй газеті про «Основи качкознавства», буде доглядати його тваринництво, Язичківська відатиме його кухонними справами. Адміністрацією, розуміється, завідуватиме він — Доларник.

...До кімнати Доларника почали збиратись всі ті, що записались до Нікарагуа: баронеса Едельгунд, редактор Тремтій, Омелько. Раптово влетіла і Язичківська і почала верещати:

— Ой, панове, не можу! Тримайте мене, бо не можу! Я... отримала... тільки що... лист від Стефка, що поїхав до Америки. Ось що він пише: «Сьогодні о третій годині виїжджаємо. Разом зі мною їде той магістр Свинський, що збирав гроші на виїзд до Нікарагуа. Звичайно, він тепер називається вже не Свинський, а якось інакше. Я говорив з людьми, кажуть, що це великий шахрай, що до Нікарагуа взагалі нема еміграції і що тим, хто повірив Свинському, грошей своїх не бачити».

Виявилось, що Свинський обробив Тремтія і Язичківську на 300 шилінгів кожного, Доларника на 200, в баронеси, крім 100 шилінгів, взяв ще і «фамільну дорогоцінність баронів Едельгундів».

Лише хитрий Омелько не дався обманути, бо і сам був з ним у спілці, обробляв тих, які записувались на виїзд до Нікарагуа. Більше того, Омелько, наче наспіавши солі на свіжі рани, розповів біографію Свинського:

— Я його, цього Свинського, з Харкова знаю. Він на Благбазі м'ясом торгував. А тепер, бач, під консула підделався. І не пізнав би, якби не бородавка над бровою. О, жулик був, не приведи господи! М'ясом з крадених котів торгував, або здохлятиною. А найбільше він займався ковбасами. Ото впіймає, було, кота чи собаку — і на ковбасу...

Почувши це, Доларник, Тремтій, Язичківська і баронеса кинулись на Омелька, спільника Свинського, і почали його бити, домагаючись повернення грошей.

Саме в цю хвилину до кімнати зайшов Паскаренко і почав вигукувати:

— Сільодкі! Цитрини! Родзинки! Кому сільодькі?!

„АТЕСЕ-ВЕЕРСЕ“

— Що означають ці слова? — запитає читач. — Шарада? Головоломка?

Розкажемо...

У березні минулого року правлінню колгоспу ім. Кірова (село Крикливець, Крижопільського району Вінницької області) доброзичливо порадили придбати автоматичну телефонну станцію на 20 номерів.

Придбав колгосп станцію. А зветься вона «АТС-ВРС № 307». Змонтували її. І всі радіють. Аякже! Буде тепер оперативний зв'язок з усіма бригадами і фермами.

Поговорило оте «Атесе-Веерсе» кілька днів та й замовкло. Автоматично!

Вдарило на сполох правління колгоспу. Послало телеграму в місто Ромни (Сумської області). А в тій телеграмі попросило дирекцію заводу, який зробив станцію, командирувати на місце спеціаліста. Та такого, який би зміг пошептати біля станції так, щоб вона знову заговорила.

Виконуючий обов'язки директора заводу т. Щербаков не з гордовитих. Прислав свого представника. А той зразу ж за діло взявся. Ожила автоматична, заговорила...

Щиро подякували в колгоспі представникові заводу. Та не встиг він за село виїхати, як знову оте «Атесе-Веерсе» оніміло.

Тепер уже правління колгоспу не телеграфувало, а писало. Писали до начальника райконтори зв'язку. Просили допомоги у начальника Вінницького обласного управління зв'язку. Навіть Міністерству зв'язку УРСР чолом ударили.

І нічого не добилися... Усі вищепоіменовані організації мовчать так само, як мовчить ота злощасна «АТС-ВРС».

А найдивніше ось що. Представник заводу, бувши в колгоспі, сказав:

— Не ждіть, хлопці, від цієї станції доброго слова, бо вона експериментальна...

Добре втішив!

Але ж колгосп заплатив за оту глухоніму «Атесе-Веерсе» 7.455 карбованців! Не експериментальних, а повноцінних! А вони ж на шляху не валяються.

Он який хитрий експеримент зробили роменські експериментатори. Серед білого дня витягли з колгоспної каси кругленьку суму, а тепер удають з себе святих.

Спритні!

Л. ГРОХА.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ЗАГАРТОВАНІ МЕБЛІ

Про що насамперед думає новосел? Звичайно, про меблі. Бігає, бідолаха, по магазинах, шукає, придивляється, прицінюється.

А от новоселам міста Вовчанська (на Харківщині) можна й не турбуватися. Їм треба лише під'їхати до магазину господарчих речей та й узяти, що душі завгодно.

Дуже просто! Біля цього магазину, прямо на вулиці, стоять шифоньєри, нікельовані ліжка, дивани, столи, кухонні шафи. Вибирай! Можна і чайника тут узяти, відро і тазика прихопити.

Але ж вовчанські новосели дуже вередливі, нічого не вибирають. Кажуть, що меблі попсовані, а господарчі речі іржаві.

Голова правління райспоживспілки т. Гапон І. І. з покупцями не згоден.

— Нічого носом крутити!—каже він.— Меблі хороші. Вони вже бачили і дощ, і спеку, і морозу понюхали. Так, що звикли, загартувалися! Та й недовго вже їм залишилось страждати. Добудуємо універмаг, а там такі підсобні приміщення будуть, хоч конем гуляй!

Правду каже голова райспоживспілки. Будується універмаг. Ще в 1960 році оте будівництво почали. Так що колись буде йому кінець...

Ми згодні з головою райспоживспілки: меблі і господарчі речі вже все бачили, загартувалися. А чи бачив т. Гапон, якого гарту дають тим людям, що не бережуть народного добра?!

М. ЛАХНО.

Б у р'я н: — Вилазь, хлопці, на полі нікого не видно!

Народні усмішки

ПОЧЕКАЙ...

Американський фермер підбиває баланс свого господарювання за минулий рік. А в цей час підходить до нього бідняк і просить милостині, а фермер йому каже:

— Почекай...

Бідняк чекав, чекав, а потім знову до фермера. А той йому:

— Почекай, ось підіб'ю баланс, подивимось, що він покаже, може, підемо разом просить...

Повідомив М. Д. ПЕРЕГІНЧУК
з м. Отиня, Івано-Франківської області.

САМ СЕБЕ КУСАЄ

— Читали? В Америці оті мілітаристи знову атомні бомби випробовують.

— Читав...

— А то ж, як наука говорить, шкодить людському здоров'ю. Та й їхньому, видно, теж.

— Либонь, що так. Але ж, знаєте, скажений собака перед здохом інколи й сам себе кусає.

Повідомив Г. КОМІСАРЕНКО
з м. Запоріжжя.

ДВОРЯНИН

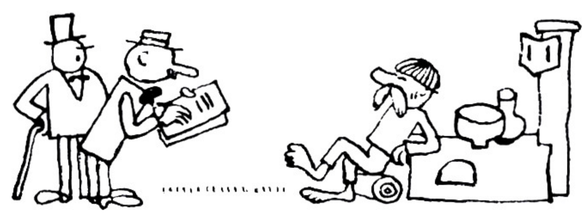

Коли за царя був перепис населення, то прийшли до одного селянина, питають, якого він «сословія», нібито не бачать, що він мужик. А той запалює люльку і каже:

— Дворянин!..

А ті, що прийшли, витріщили очі і питають сердито:

— Какой же ти дворянин?

— Аякже, — відповідає селянин, — хати у мене немає, то я у дворі живу. От, значить, я і є дворянин.

Повідомив В. БРАЖНИК
з м. Києва.

БАБА Й БОГОМАЗ

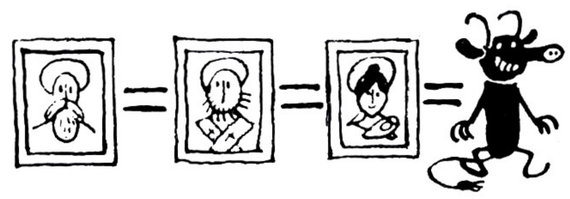

На ринку, в самому куточку біля паркана, розташувався із своїм товаром богомаз. Святі ікони порозвішував прямо на штахетах. Підходить баба, придивляється, а потім питає:

Баба: — Скільки коштує святий Миколай?

Богомаз: — Три карбованці.

Баба: — А архангел Михаїл?

Богомаз: — Теж три.

Баба: — А пречиста діва Марія?

Богомаз: — Не морочте мені голови. То ж один чорт! — розсердився богомаз.

РОЗПЛАТИВСЯ

У бідняка захворіла дитина. Побіг він за попом. Той прийшов, роздмухав у кадилі жаринки, кинув туди кілька кришинок ладану і дав нюхати дитині.

— Ой як файно пахне! — простогнала дитина.

— Файно — файно, але хай батько десятку дасть, — сказав піп.

— Які ви добрі, пане-отче! — промовив батько і, діставши з капшука новеньку десятку, простяг її попові під самісінький ніс. — Понюхайте.

Піп понюхав і сильно чхнув:

— Що це таке?

— Це десятка, пан-отче! — відповів, а гроші сховав знов у капшук, де й тютюн тримав.

Повідомив Андрій ПАТРУС-КАРПАТСЬКИЙ.

А В ІЛОВАЙСЬКУ ВИ БУЛИ?

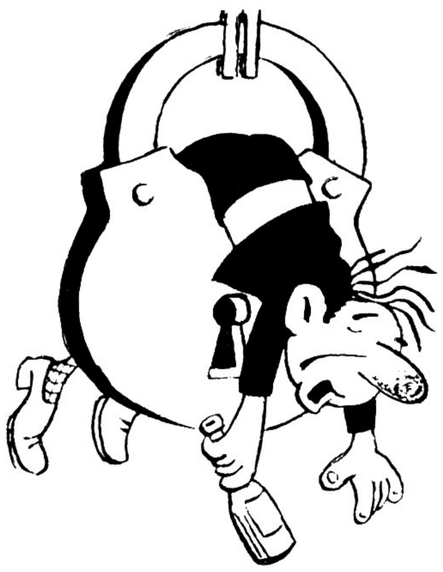

— Е, що ви бачили, що ви знаєте?! — скептично зауважив сусід по купе, вислухавши мою розповідь про пригоду в дорозі. — А вам доводилось бувати на станції Іловайськ? Ні? Ваше щастя...

І розповів.

— Ніколи не спить Іловайськ. Вдень і вночі вирує тут життя. Та й не дивно. Відходять поїзди місцевого сполучення, зупиняються пасажирські і швидкі. Тисячі людей...

— Занесла доля і мене в Іловайськ. Склалося так, що всю ніч мав я там просидіти. Що насамперед робить пасажир? Шукає камеру для схову багажу. Знайшов. І поцілував величезного замка!..

— Не біда, — втішив сам себе. — Ось повечеряю, веселіше на душі буде. Підійшов до дверей ресторану. І тут довелося поцілувати об'яву: «Закрыто по случаю ремонта».

— Обійдемось! — бадьоро сказав я групі похмурих пасажирів, які стояли під дверима. — Буфет виручить!

Протиснувся до буфета. Глянув, і мій оптимізм як вітром здуло. У буфеті стояли пляшки шампанського та скам'янілі, дуже брудні пряникові коники і рибки.

— Е, на таких кониках ми далеко не заїдемо! — кажу буфетниці. — А дайте мені бутербродів. І склянку чаю.

— Якийсь ненормальний! — відрізала буфетниця. — Йому чаю закортіло! Беріть шампанське. Он люди п'ють і хвалять.

Подивився я навкруги. Стоять штабелі ящиків з порожніми пляшками. А на порозі лежить один з тих, що хвалив шампанське. Через його многогрішне тіло обережно переступають люди...

— Ну, що ж, — хто спить, той обідає, — згадав я стару приказку і пішов до кімнат відпочинку. І тут втретє поцілував... об'яву, яка сповіщала, що кімнати закриті. Вияснив причину: нема чистої білизни.

Іду мимо кімнати матері й дитини. Бачу, стоять матері, плачуть діти.. І ця кімната на замку.

— Ви подивіться на таку панораму! — тягне жінка за рукав міліціонера. — Хоч би відтягли кудись цього п'яндигу!

— Не можемо, — спокійно відповів той. — Витверезника у нас теж нема. Поспить і поїде далі...

— Ну, то як? Поткнетеся ви після всього на станцію Іловайськ? Обминайте її десятою дорогою! А мені особисто дуже хочеться побачити начальника пасажирської служби Донецької залізниці т. Кочергіна. Гаряче його обняти і, як іловайського замка, поцілувати. За те, що він, як тая мачуха лихая, про нашого брата-пасажира дбає.

І. ПРОШКОВ,
старший слюсар по автоматиці Макіївського коксохімзаводу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

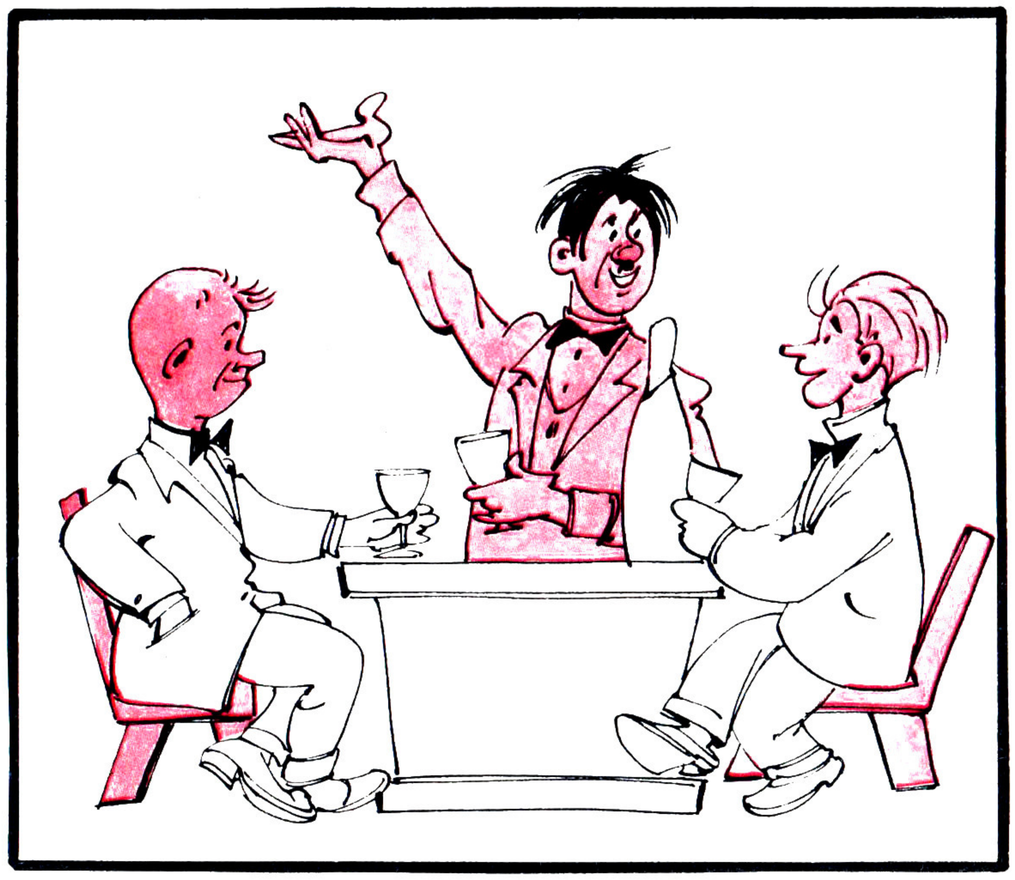

— Од жінок мені відбою немає.

РОЗГНІВАНИЙ КОЗЕЛ

(БАЙКА)

Якось Козел, наче в рай,
Зайшов в густий зелений гай...
Аж бачить — капосні зайці
Пообгризали стовбурці.
— Я б їх рогами в пух розніс!
Козел кричав на всенький ліс.—
Я б їх за це усіх за грати!..
І став... останнє листя догризати.

Д. ШИПІЛОВ.

с. Петрівське,
Харківської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

— Поліція! Там хуліганять янкі...

— Там?..

Відсканував Олександр Лебедєв
опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Чув такої, щоб молоко в решеті трималося?

Ми, грішні, хоч і маємо діло з молоком, а до такої раціоналізації ще не додумалися. А от т. Іванов — директор Мандрикінського машинобудівного заводу (Донецький раднаргосп) — додумався. Завод зробив для нас велике металеве решето, назвав його «сирною ванною» і певен, що ми будемо в тій «ванні» кип'ятити молоко на сир. А в ній не те що молоко, а й пісок не держиться: так і б'є цівками з десятків дірок.

За згодою директора т. Іванова ми повернули заводові те решето-«ванну» й тепер чекаємо іншої, справної. П'ять місяців уже чекаємо, а ванни все нема. Надворі вже весна вступає в травень, а ми все жданики їмо.

Невже, Перче, наша ванна провалилася в одну з тих дірок, які так уміло виробляють на заводі?

М. РОМОН,
директор маслосирзаводу.

м. Іршава,
Закарпатської області.

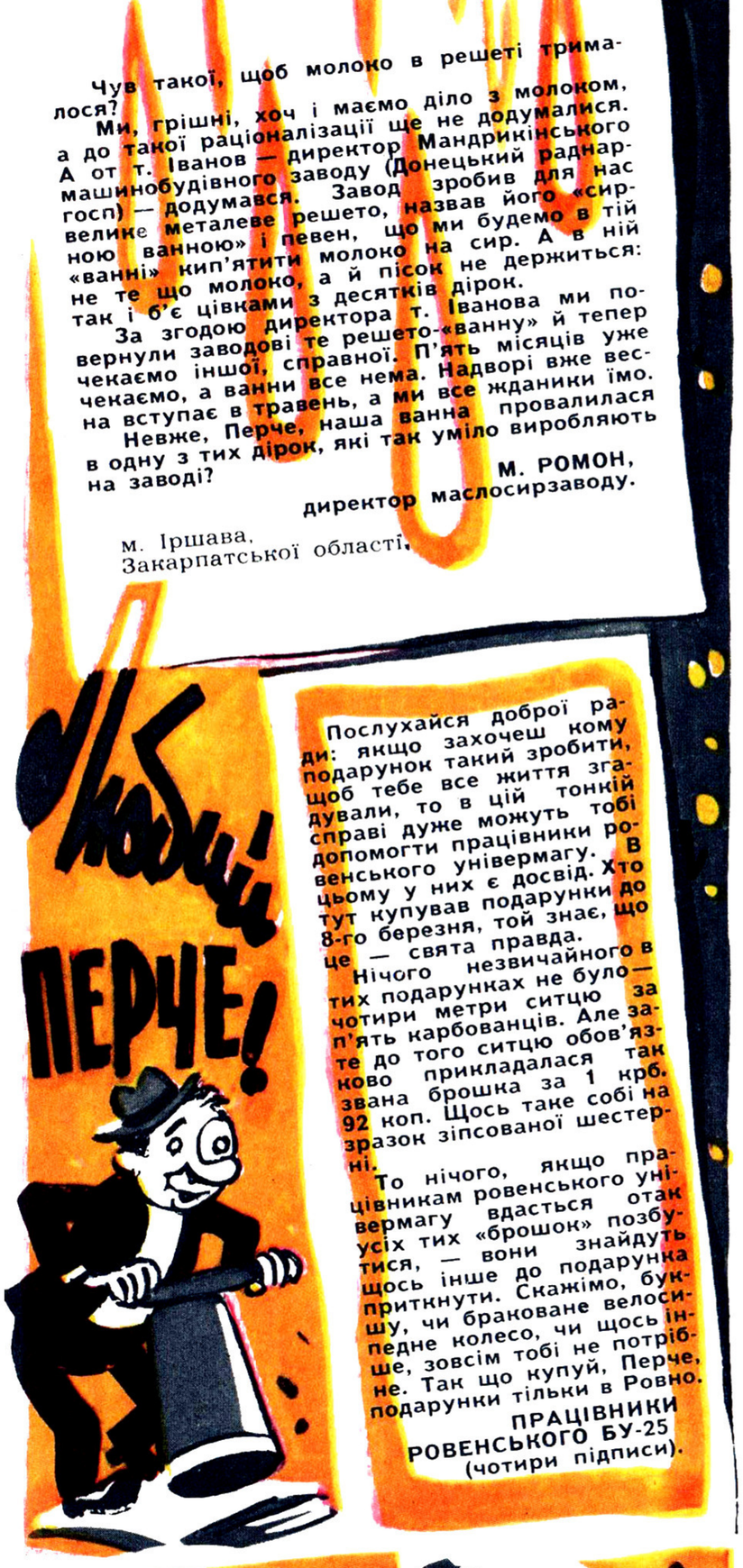

Послухайся доброї поради: якщо захочеш кому подарунок такий зробити, щоб тебе все життя згадували, то в цій тонкій справі дуже можуть тобі допомогти працівники ровенського універмагу. В цьому у них є досвід. Хто тут купував подарунки до 8-го березня, той знає, що це — свята правда.

Нічого незвичайного в тих подарунках не було — чотири метри ситцю за п'ять карбованців. Але зате до того ситцю обов'язково прикладалася так звана брошка за 1 крб. 92 коп. Щось таке собі на зразок зіпсованої шестерні.

То нічого, якщо працівникам ровенського універмагу вдасться отак усіх тих «брошок» позбутися, — вони знайдуть щось інше до подарунка приткнути. Скажімо, букшу, чи браковане велосипедне колесо, чи щось інше, зовсім тобі не потрібне. Так що купуй, Перче, подарунки тільки в Ровно.

ПРАЦІВНИКИ РОВЕНСЬКОГО БУ-25
(чотири підписи).

Просимо тебе допомогти відремонтувати одну річ. Не подумай, що мова йде про ремонт дороги з Надвірної в Ланчин, по маршруту Надвірна — Верхній Майдан. Ні, бо й дороги тут нема, то тільки назва од неї залишилася. Та й, крім того, тих нещасних кілька кілометрів так званої дороги і без тебе ремонтують: уже стільки паперу пішло на неї, стільки усяких рішень прийнято, що той шлях ними можна замостити.

Тож, значить, не про дорогу йдеться. Йдеться про те, щоб ти якийсь потрібний гвинтик у механізмі Івано-Франківського облавтошосдору підкрутив. Може, тоді в Івано-Франківську не тільки будуть відписки строчити, а й за ту дорогу, чи за тих, хто її ремонтувати має, по-справжньому візьмуться.

В. ГУГЛЯК.

с. Верхній Майдан,
Івано-Франківської області.

Ось уже й травень стукає в двері. Весна. А в нас усе по-старому. Ще в 1960 році вирішили колгоспники нашої артілі ім. Калініна збудувати в с. Велика Решнівка Будинок культури. Уклали договір з міжколгоспбудом. Сподівалися в 1962 р. на Жовтневі свята концерт у новому будинку послухати. Та, як грім з ясного неба, пролунав наказ начальника Шепетівського колгоспно-радгоспного управління т. Клеванського про припинення будівництва. Тихо, як у вусі, стало з того дня на будівельному майданчику. Роз'їхались машини, розбрелися будівельники. Лише коли-не-коли з'являться якісь хлопці-молодці на машині — вивозять кудись із села цеглу, ліс, цемент.

Ми, Перче, може б, і почекали, і не нарікали ні на кого, але ж шкода тих 50 тисяч карбованців (новими грошима), вгачених у будівництво, які з легкої руки т. Клеванського лягли серед села мертвим капіталом.

КОЛГОСПНИКИ.

Хмельницька область.

ЕПІТАФІЇ

ПСЕВДОВЧЕНОМУ

Натомлений діяльністю своєю,
Почиє тут в науку кандидат,
Тож прямо перед вами, під землею,
Закопано два рептухи цитат.

ЛЕДАРЕВІ

Цьому однаково, чи помирать, чи жить —
Живий лежав, і тут — лежить.

ХАБАРНИКОВІ

Він тут себе вважає випадковим,
Йому досада серце роздира:
Ще й досі бути б міг живим-здоровим,
Якби підсунув смерті хабара!

ОДНОМУ САТИРИКОВІ

Його господь на смерть прирік,
Велів камінням привернути
За те, що прагнув цілий вік
В калюжі глибоко пірнути.

ЕПІГОНОВІ

Він, може, ще б тягнув і в наші дні
На лан краси своє убоге рало,
Та вчасно пригадав, що видатні
І знамениті — помирали.

Василь СИМОНЕНКО.

ЖАРТИ-МІКРОМЕТРАЖКИ

Автор детективного оповідання два тижні ходив по слідах редактора.

На прийомі у стоматолога хворий так широко розкрив рота, що лікар почав побоюватись за своє життя.

При проектуванні їжака природа прорахувалась: на стільки голок всього два вушка.

В оркестрі він був останнім барабанщиком, а в родинних сварках — першою скрипкою.

Єдине красиве плаття в магазині було на продавщиці.

Директор магазину любив повторювати: скромність прикрашає. Він мав на увазі асортимент.

У місті було так поставлено антирелігійну пропаганду, що піп поставив на церкві хрест.

У магазині «Риба» громадян з вудочками обслуговували поза чергою.

А. ВАСЕРНІС.

м. Харків.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 23 журналу за минулий рік було вміщено фейлетон «Прогулянка по Мелітополю». У фейлетоні йшлося про торговельні автомати, які тут здебільшого зіпсовані й не працюють.

Виконком Мелітопольської міськради (Запорізька область) обговорив виступ Перця на своєму засіданні і визнав його цілком слушним. За незадовільну роботу автоматів директора міськзмішторгу Бурцева М. Т. суворо попереджено. Його зобов'язано негайно відремонтувати всі зіпсовані автомати й систематично завантажувати їх.

★ Робітники ремонтно-механічного цеху Павлоградського заводу «Ливмаш» надрукували в № 23 журналу листа. Вони писали про те, що душові та умивальники при їхньому цеху використовуються не за призначенням.

Після виступу Перця начальник управління машинобудівної промисловості Придніпровського раднаргоспу т. Бєлоярцев повідомив редакцію, що скарга робітників цілком справедлива. Зараз усі побутові приміщення: душові, умивальник, гардеробні тощо звільняються і використовуватимуться за своїм прямим призначенням.

★ У тому ж номері було надруковано об'яву про те, що в магазинах м. Кадіївки немає в продажу жіночих костюмів 48—50 розмірів.

Після виступу Перця Міністерство торгівлі УРСР дало вказівку республіканській конторі «Укроптторгодягу» та управлінню торгівлі Луганського облвиконкому забезпечити торговельну мережу Кадіївки костюмами згаданих розмірів та встановити дійовий контроль за тим, щоб у магазинах завжди був одяг у повному асортименті.

★ Гр. Ведмідський купив у крамниці ВРП на ст. Калинівці буфет без дзеркала, а потім цілий рік не міг одержати того дзеркала. Про це він написав листа, якого було надруковано торік у № 24 журналу.

Заступник начальника УРП Південно-Західної залізниці т. Науменко повідомив редакцію, що дзеркало гр. Ведмідський вже одержав. За допущену тяганину товарознавцю Вінницького філіалу ВРП Кіжнерману оголошено догану.

★ Адміністрація чернігівського готелю «Десна» неправильно організувала оформлення документів, і приїжджі витрачали в чергах дуже багато часу. Про це написав Перцеві один з потерпілих. Його листа було опубліковано у № 24 журналу.

Завідуючий Чернігівським облкомунгоспом т. Генералов повідомив редакцію, що, після виступу Перця, розкритикований порядок реєстрації документів було негайно ж ліквідовано й черги при реєстрації зникли.

perec-ua.
perec-ua.

ДИВНА ШТУКА НАУКА

ПАТОЛОГІЧНИЙ ДІАГНОЗ

Почалося з того, що в Сарненському районі, в колгоспі ім. Дзержинського (голова т. Івко) одного разу було якесь торжество. І сталося якось так, що торжество те співпало з наглою таємничою смертю дванадцяти несучок.

А через місяць після торжества, коли від тих курей уже й сліду не було, завідуючий ветдільницею Борис Іванович Легкобит зумів... розрізати їх неіснуючі трупи і точно встановити причину передчасної смерті цілого курячого колективу.

Цей унікальний експеримент — яскрава сторінка в історії ветеринарної науки. А на сторінці тій сухою мовою акта написано таке:

«...звечора 12 штук курей (жива вага 12 кг) були здоровими, а рано птиця лежала нежива. Господарських порушень відносно утримання не виявлено.

КЛІНІЧНИЙ діагноз: падіння з сідала.

Розтин трупів показав патологічні зміни: побиті яйцепроводи, шлунковий тракт, поламані ребра.

ПАТОЛОГІЧНИЙ ДІАГНОЗ: параліч серця від удару.

ПРИЧИНИ, ЩО ВИКЛИКАЛИ ЗАХВОРЮВАННЯ: падіння з сідала.

ПО ЧИЇЙ ВИНІ ЗАГИНУЛА ТВАРИНА: винних не вбачається.

Підписи: ветлікар Легкобит, зав. птахофермою Кисорець».

У цій же артілі ім. Дзержинського без усякої пошесті торік загинуло чимало великої рогатої худоби, свиней, овець та птиці. І майже завжди Борису Івановичу вдавалося встановити, що «винних не вбачається».

Правда, дехто говорить, ніби наука тут ні при чому, ніби це — патологічне явище, відоме під назвою «злочинне окозамилювання». А то річ вельми небезпечна: тут усе може бути, в тім числі й падіння з сідала. Навіть, якщо те сідало й керівне.

М. ПАСЕНЮК,
кореспондент ровенської обласної газети «Червоний прапор».

СКІЛЬКИ ЛЮДИНА КАМІННЯ МОЖЕ З'ЇСТИ

Дисертацію на таку тему незабаром, кажуть, має захищати начальник рудоуправління «Артемсіль» т. Степанов. У цій роботі він доводить, що каміння — це не тільки будівельний матеріал, а й продукт харчування. Трохи присоливши, його можна споживати в розмеленому, звареному, засмаженому вигляді (в борщі, супі, каші, в котлетах і т. д.)

Теоретична частина дисертації добре підкріплена практичними прикладами. Подрібнене каміння (наполовину з сіллю) вже надходить у продаж. На цьому виробі «Артемсолі» написано: «Сіль поварена харчова, **ПЕРШИЙ СОРТ.** Помол № 1, гост 153-57. Зберігати у сухому місці. Ціна 5 коп. Вага нетто 750 грамів».

Думається, що питання, скільки людина може з'їсти каміння, невдовзі буде успішно вирішено, адже говорять, що дисертант на цьому ділі не один пуд солі з'їв і досі ще зубів не поламав.

Д. БРОВАР.

Нові Санджари
на Полтавщині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

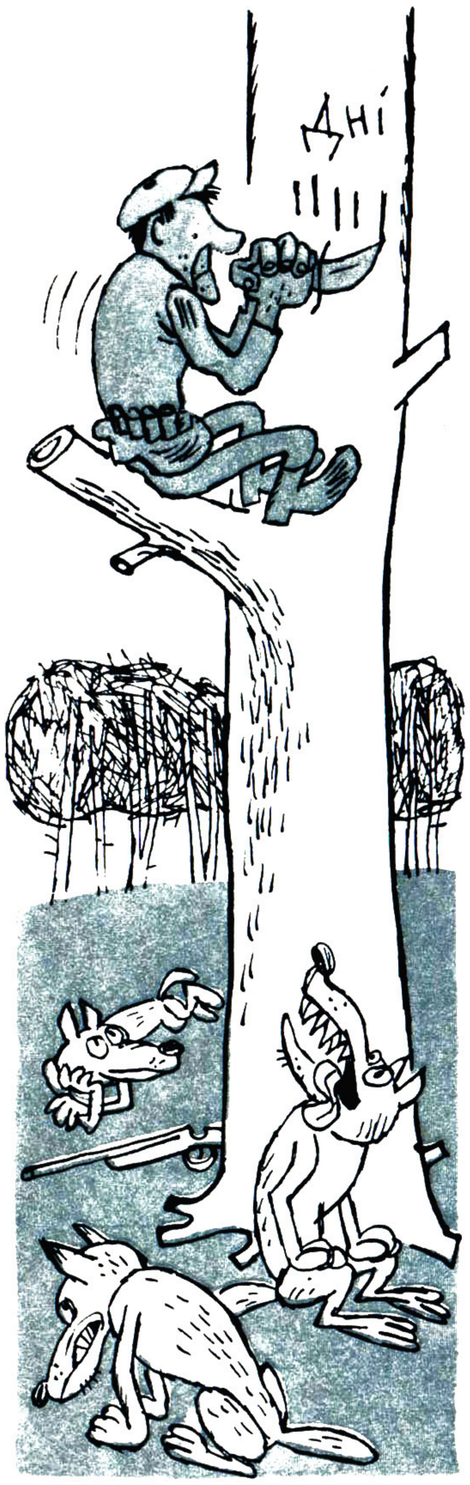

Без слів.

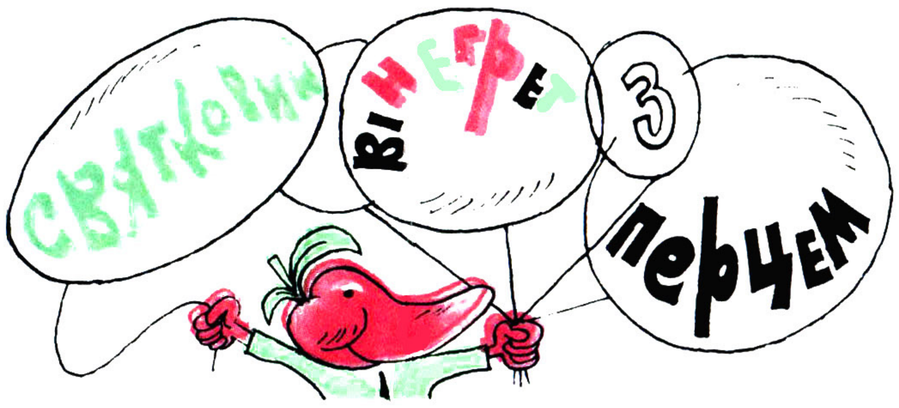

Мал. Л. БОЙКА.

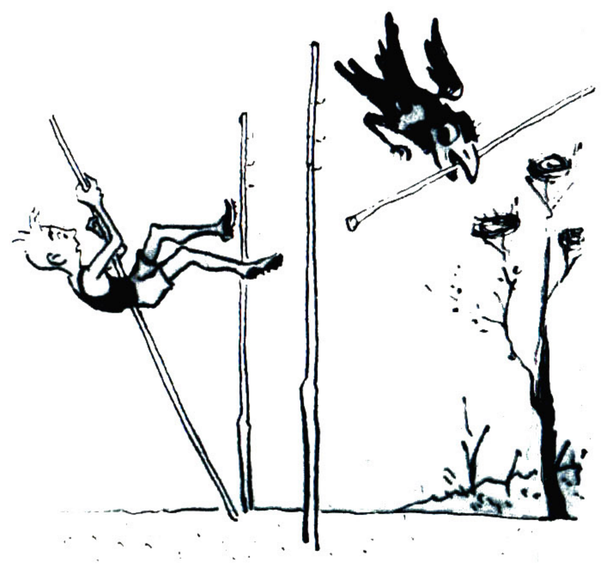

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

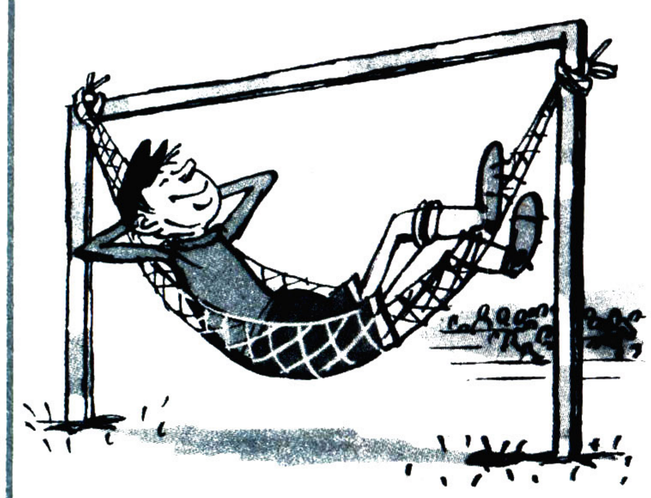

Коли форварди атакують...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

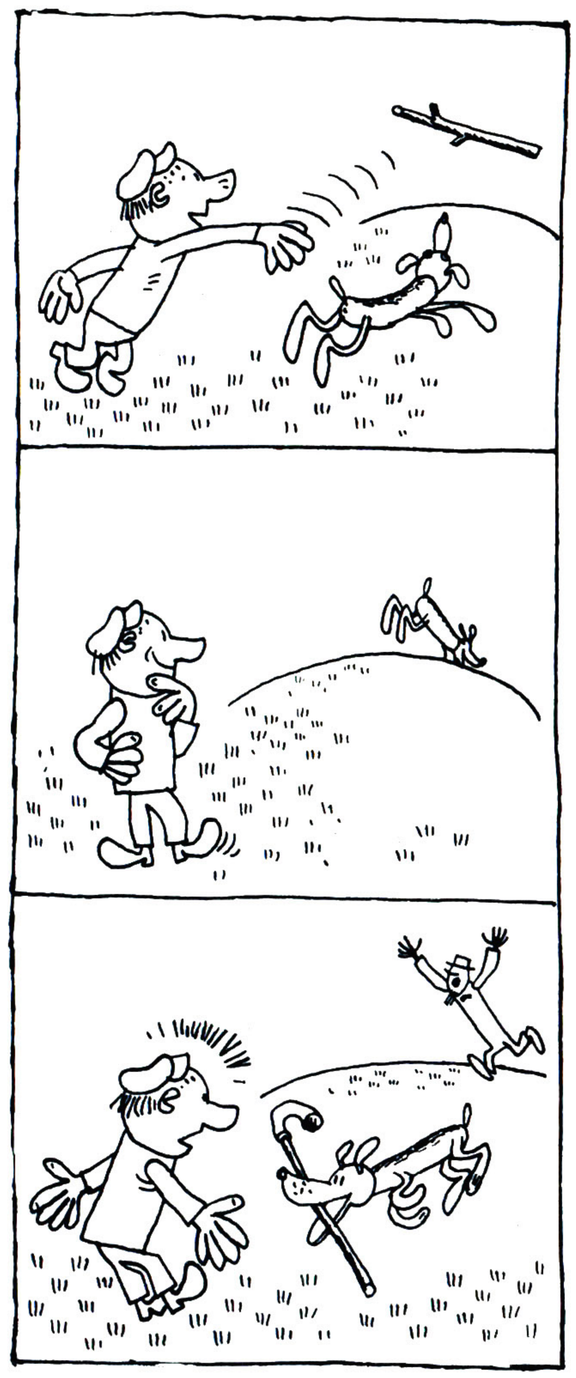

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

Без слів.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. БЕ-ША.

Погана прикмета.

Мал. Л. БОЙКА.

Молоде-зелене.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

— Передайте, будь ласка, на квиток.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-95-71, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (499) (на украинском языке). Підписано до друку 6. IV. 1963 р. Папір 70×108¼=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02139. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. № 0557. Тираж 325 000 прим.

Мал. БЕ-ША.

– Допоможі-і-іть!..

ПІСЛЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДОПОМОГИ